

Láska ťa vylieči

*Grace
Burrowesová*

Grace Burrowesová

Láska ťa vylieči

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Grace Burrowes: Soldier,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville 2011,
preložila Janka Cinková.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu.
Akúkoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2011 by Grace Burrowes
All rights reserved
Translation © Janka Cinková 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1774-9

*Túto knihu venujem najstaršiemu bratovi Johnovi,
ktorý je vojakom v tom najlepšom zmysle slova.
A všetkým vojakom, ktorí v ťažkých zápasoch
nachádzajú cestu k mieru.
Vaša obeť nie je márna.*

„ČO TO ROBÍ NA MOJEJ FONTÁNE?“ spýtal sa Devlin Saint Just, gróf z Rosecroftu, vyciveného staršieho pána, ktorý spravoval jeho pozemok. „A prečo, preboha, fontána nefunguje? Veď je polovica júla!“

„Vaše lordstvo, obávam sa, že fontána nefunguje už niekoľko rokov.“ Holderman najprv odpovedal na jednoduchšiu otázku. „Čo sa týka tej druhej záležitosti, patrí to k usadlosti.“

„To nemyslíte vážne.“ Gróf nadvihol bradu. „K usadlosti môžu patriť stroje a dobytok, ale nie tamto.“

„Možno nie v právnickom zmysle slova,“ vykrúcal sa správca a potichu zaodrhal. Zdôraznil slovo právnický, a zamestnávateľ naňho zagánil.

„Čo tým chcete povedať?“ nástojil. Holderman si v duchu želal, aby bol poslušchol sestrinu radu a ostal na leto u strýka neďaleko Yorku. Nebolo ľahké pracovať pre bývalého dôstojníka jazdeckého pluku, prvorodeného syna vplyvného vojvodu, ktorý sa nad ním týčil a sršala z neho výbušná bezočivosť.

Všetkým zamestnancom naháňal strach, hoci bol štedrý a pracoval viac než ktorýkoľvek iný šľachtic. Devlin Saint Just, prvý gróf z Rosecroftu v dejinách, bol povestný svojou divokou povahou. Dokonca aj v Yorku sa povrávalo, že keď ho veliteľ poslal do útoku, Francúzi sa rozutekali do hôr.

„Viete, vaše lordstvo...“ Správca preglgol a kútikom oka zazrel na fontánu. Preboha, je predsa správca, veď k jeho práci nepatrí vysvetľovať takéto háklivé problémy.

„Holderman,“ oslovil ho gróf podozrivo nízkym hlasom,

ktorý jasne poukazoval na blížiaci sa výbuch. „Otroctvo bolo v starom dobrom Anglicku zakázané pred necelými desiatimi rokmi. Okrem toho mám presne deväť mladších súrodencov, takže vidím, že na fontáne sedí dieťa, a keďže deti sa nerátajú medzi hnuteľný majetok, nemožno ich zdediť s usadlosťou. Pošlite ho preč.“

„Bohužiaľ, nemôžem vám vyhovieť.“ Správca si znova odkašľal.

„Váži tak nanajvýš dvadsať kíľ,“ odvetil gróf s desivou milotou. „Zdvihnite ho a pošlite kadeľahšie. Môže zabehnúť do kuchyne a vypýtať si koláč, ale zbavte sa ho.“

„Nuž, viete, vaše lordstvo...“

„Holderman.“ Rosecroft si prekrížil ruky na svalnatej hrudi a prebodol ho pohľadom, ktorým by dokázal usadiť podriadených dôstojníkov, mladších súrodencov, neposlušné kone aj opitých šľachticov. „Zbavte – sa – ho.“

Správca opustili posledné zvyšky odvahy. Uprene sa zahľadel na zem a odmietavo pokrútil hlavou.

„V poriadku,“ vzdychol si gróf. „Urobím to sám. Zdá sa, že v tejto úbohej spustnutej usadlosti musím robiť úplne všetko.“ Vykročil k fontáne, prstom ukázal na vzdialené kopce a zakričal na drobca: „Hej, ty tam, choď preč!“

Dieťa sa postavilo na kraj fontány, a hoci Rosecroftovi stále nesiahalo ani po plecía, namierilo prst rovnakým smerom ako on a skríklo: „Hej, ty tam, choď preč!“

Gróf zastal a jeho zachmúrený výraz sa zmenil na zamyslený.

„Holderman, koho je toto vychudnuté, špinavé a nevychované decko?“

„Vaše lordstvo, dalo by sa povedať, že je... v istom zmysle slova vaše.“

„Ten fagan rozhodne nie je môj.“

„Ale ste zaňho zodpovedný.“

„Ako ste na to prišli?“ Gróf si šúchal bradu a hľadel na drobného človečika.

„Pokiaľ viem, je to dieťa bývalého grófa,“ vysvetľoval správca. „Keďže vám jeho výsosť pridelila Rosecroft, ste povinný postarať sa o neplnoletých potomkov bývalého majiteľa.“

„Znie to logicky,“ zašomral gróf.

Božemôj, pomyslel si podráždene, to jediné mi chýbalo k šťastiu. Predchádzajúci majiteľ zomrel bez zákonných dedičov. Spustnutá udalosť sa po jeho smrti topila v dlhoch, takže vláda nemala záujem ponechať si ju. Šmahom ruky vytvorili nové grófstvo, lebo nízky titul by pre vojvodovho prvorodeného syna nebol vhodný, a hodili ho na plecía človeku, ktorý nechcel mať nič do činenia so šľachtou, povinnosťami a záväzkami, tobôž ešte s neplnoletými potomkami.

„Počuj, dieťa.“ Rosecroft si sadol na fontánu a pustil sa do vyjednávania so vzdorovitým domorodcom. „Si problém, s ktorým som nepočítal, a ty ma pravdepodobne vidíš v rovnakom svetle. Navrhujem, aby sme uzavreli prímerie a najprv vyriešili nevyhnutné záležitosti.“

„Nikam nejdem,“ vyhlásil drobec. „Neprinútite ma.“

Tvrdohlavosť mu nechýba, pomyslel si gróf pochvalne. „Ani ja sa nechystám odísť, takže ak máš v úmysle začať s obliehaním, potrebuješ zásoby.“

Jeho protivník sa zamračil a nechápavo zažmurkal.

„Hovorím o jedle,“ dodal gróf. Už dávno sa nerozprával s takým malým človečikom. „Každý vojak potrebuje poriadnu stravu, inak nevyhrá žiaden boj. Musíš sa najesť.“

Dieťa sa zamyslelo. „Mám hlad.“

„Kedy ti naposledy dali najesť?“ To stvorenie bolo vychudnuté a drobné, mohlo mať nanajvýš sedem rokov, možno dokonca len šesť či päť.

„Neviem,“ odpovedalo dieťa. „Určite nie dnes.“ Slnko pomaly zapadalo a pod yorkshirskými kopcami hustla tma, takže situácia si vyžadovala okamžité opatrenia.

„Pod' so mnou.“ Saint Just mu podával ruku. „Nakrmíme ťa a zvyšok vyriešime neskôr.“

Drobec zamračene zízal na vystretú ruku, potom šibol pohľadom na grófovú tvár a zahľadel sa na vlastné ruky. Rosecroft ostal stáť s pokojným výrazom.

„Mäsové koláče,“ poznamenal len tak mimochodom. „Hrianky so syrom, studený jablčný mušt, tortičky, jahodové rezy, klobásky a vajíčka, melasový puding, čisté obliečky voňajúce slnečným svetlom a levanduľou, voskové sviečky...“ Detské prstečky sa skúmavo dotkli jeho dlane, tak ich chytil, vykročil a cestou pokračoval v rozprávaní. „Malinové tortičky, čajové koláčiky, šunka, slanina, horúci čaj so smotanou a cukrom, údenáče, biftek, rožky s maslom a mafiny...“

„Mafiny?“ píplo dieťa túžobne. Gróf sa takmer usmial nad jeho anjelským výrazom. Z očarujúcej zamazanej tváre sa naňho upierali dve obrovské modré oči lemované plavými vlasmi. Zosobnená nevinnosť.

„Mafiny,“ zopakoval, keď prešli po bočnej terase a vošli do domu. „S maslom a džemom alebo s čokoládou. A k tomu čerstvý pomarančový džús.“

„Máte pomaranče?“

„V Španielsku som ich jedol stále.“

„Boli ste v Španielsku?“ Dieťa vytreštilo oči. „Bojovali ste s Napoleonom?“

„Bol som v Španielsku, Portugalsku a Francúzsku, a všade som bojoval s Napoleonom,“ odvetil Saint Just vážne. „Neboľo to nič príjemné, na rozdiel od čajového pečiva, čistých obliečok a dobrého chleba s maslom.“

„Chlieb s maslom je veľmi dobrý. Ja som gróf z Helmsley.“

Saint Just zastal a zachmúril sa. „Radšej ním buď ty ako ja. Ja som Rosecroft, jednoduchšie meno mi nevedeli vymyslieť.“

„Táto usadlosť sa volá Rosecroft a patrí grófovi z Helmsley.“

Bodaj by, pomyslel si gróf. Azda tomu dieťaťu nik nepovedal o Helmsleyho smrti?

„Uzavreli sme prímerie,“ pripomenul svojmu malému spoločníkovi. „Džentlmeni počas prímeria nehovoria o sporných otázkach.“

„Ale ja som gróf z Helmsley. Môžeme sa aj tak navečerať?“

„Pravdaže,“ prikývol a ťahal ho po schodoch. „No pred večerou sa treba upraviť, a ty veru nevyzeráš ako slušne oblečený a umytý gróf.“

Dieťa ledabolo pozrelo na svoje špinavé pumpky, otrhanú košeľu a zamazané prsty. „Vyzerám obstojne.“

„Keď sa stretnú nepriateľskí generáli v predvečer veľkej bitky, nestačí, aby vyzerali obstojne.“

„Nie?“ Drobec pohľadom preletel Saint Justov apartmán. V takej priestrannej izbe sa nepochybne nachádzalo množstvo zaujímavých vecí, ktoré by stálo za to preskúmať.

„Si ako Shakespearov Cassius, chudý a nebezpečný,“ poznamenal gróf. „Sadni si.“ Pritiahol dieťa na skromnú pohovku. Nebola veľmi vysoká, no napriek tomu hompálalo nohami pár centimetrov nad zemou. Gróf sa začal vyzliekať, keďže si dávno zvykol zaobísť sa bez pomoci komorníkov, sluhov a iných pätolizačov.

„Poďme, pusti sa do práce,“ vyzval svojho spoločníka, keď si sťahoval nohavice. „Džentlmen sa pred večerou vždy poumýva, a obávam sa, že tebe to chvíľu potrvá.“

„Nie som nijaký džentlmen,“ odvrklo dieťa bojovne. Nuž, chlapci často nevidia podobu medzi sebou a dospelými mužmi, pomyslel si Saint Just pri pohľade na svoju nahú hrud'. Radšej si obliekol župan a podal košeľu drobcovi. „Poďme, obleč si to. Čím skôr sa umyjeme, tým skôr sa dostaneme k jedlu.“

Pozrel sa na špinavé plavé vlásky a v mysli odhadoval, koľko šampónu bude treba na ich poumývanie. Opäť mu podal ruku. „Tak poď.“

„Nie som nijaký džentlmen,“ zopakoval človečik a rýchlo sa uvelebil na pohovke.

„Neboj sa, to napravíme,“ dohovárал mu gróf. „Vyumývame ťa, dáme ti slušné oblečenie a trochu zlepšíme vyjadrovanie, nič viac.“ Jediným pohybom mu stiahol košeľu. „Určite to zvládneš, mne to trvalo len necelých tridsaťdva rokov.“

„Nie som džentlmen, a nechcem byť džentlmen,“ odvrklo dieťa, postavilo sa na pohovku a pleslo ho po rukách.

„Tak z teba spravíme piráta. Ale ak sa chceš so mnou navečerať, musíš sa umyť.“ Saint Just sa načialhol za otrhanými pumpkami a trhnutím ich stiahol cez úzke boky a kostnaté kolená.

Drobec pobúrene vyskočil na pohovku a skríkol: „Nie som nijaký džentlmen a ani nechcem byť!“

„Preboha!“ Gróf drobčeka okamžite zahalil do vlastnej košele a šokovane lapal po dychu. „Dočerta, veď ty si potvorská ženská!“

„Takže sa nemusím ísť kúpať?“

„Čo je to potvorská ženská?“

Sedeli v rannom salóne, lebo grófovi sa zdalo zbytočné chystať formálnu večeru v celej paráde pre jedného človeka, a táto miestnosť bola blízko pri kuchyni. „Zabudni, že som niečo také povedal,“ vyhlásil. „A daj lakte dolu zo stola. Ako sa voláš?“

„Sopliak,“ odvetilo dievčatko a lakte zmizli. „Mama ma volala Winnie, ale ostatní mi hovoria sopliak.“ Nadvihol obočie a ona sa zahľadela do zeme. Istotne jej dávali aj horšie mená, no zatiaľ sa mu nechystala zdôveriť.

„Budem ťa volať slečna Winnie. Kde je tvoja mamička?“

„V nebi. Môžem si pridať hrášok?“

„Si veľmi nezvyčajné dieťa.“ Naložil jej hrášok na masle. „Deti predsa neznášajú zeleninu.“

„Ja mám rada jedlo, čo rastie v záhrade.“ Winnie sa opreteký pustila do jedla. Pravdepodobne má rada zeleninu, lebo si ju môže nebadane brať celé leto, pomyslel si gróf.

„V tom prípade ti určite zachutia jablkové tortičky.“

„Vy ich máte rád?“ spýtala sa, no nepozrela naňho.

„Nerozprávaj s plnými ústami. Jablkové tortičky mám rád, najmä keď je v nich veľa masla, škorice a dobrej polevy. Spomaľ trochu, nikto ti to jedlo nevezme.“

„Veru nie, lebo ho zjem.“ Winnie naklonila tanier a lyžičkou vyškrabávala maslovú šťavu.

„To by stačilo,“ zasiahol gróf a vzal jej ho. „Nechaj si trochu miesta na zákusok.“ Zamával na lokaja. „Slečna Winnie si dá jablkovú tortičku a veľmi slabý čaj.“

„Hneď to bude, vaše lordstvo.“ Sluha sa uklonil a zozbieral taniere, nevšímajúc si túžobný pohľad, ktorý za nimi dievčaťko vrhlo.

„Povedz, slečna Winnie, páčili sa ti levanduľové bublinky?“

„Voňali ako levanduľa, ale neboli fialové.“ Zízala na rožky s maslom, jediné jedlo, čo ostalo na stole.

„Chcela by si do kúpeľa fialové bublinky? Bude z teba ideálna grófka.“ Rosecroft sa takmer usmial.

Nadvihla bradu. „Mojím otcom bol Helmsley, povedala mi to mama.“

„Pokojne môžeš byť grófka z Helmsley, pokiaľ sa budeš pekne kúpať, modliť a slušne správať. Kto sa o teba stará?“

Zatvárala sa veľmi prešibane, no jej pretváрка bola príliš zjavná.

„Jedna pani. Žije v domčeku pri rieke.“ Keďže popri západnej hranici usadlosti naozaj tiekla rieka Ouse, usúdil, že dievča aspoň sčasti hovorí pravdu.

„Čo je to za paniu? Je k tebe milá?“ spýtal sa, netrpezlivo čakajúc na dezert.

„Je stará a pečie koláče a zákusky, ktoré krásne rozvonievajú, najmä v zime. Má dve mačky. Sú veľmi tučné, lebo sa stále napchávajú syrom.“

Gróf potlačil úsmev. „Ako sa volajú? Skylla a Charybdis?“ „Io a Ganymedes.“

Zatváril sa prekvapene. Väčšina detí nepoznala mesiace Jupitera. „Sú priateľské?“ vyzvedal.

„Áno,“ prikývla Winnie oduševnene. „Ku mne sú. Niektorých ľudí nemajú rady, ale ja im dávam svoj syr, takže spolu vychádzame skvele.“

„Ako sa volá tá milá pani, ktorá ťa nechá líškať sa mačkám a kradnúť jej koláče?“

„Slečna Emmaline Farnumová,“ odvetila vážne. „Volám ju slečna Emmie. Je to moja najlepšia priateľka.“

„To je milé.“ Zabubnoval prstami po stole. Odkedy pred týždňom dorazil do Rosecroftu, nevidel tu žiadne deti. Winnie pravdepodobne nemala rovesníkov a kamarátov. Okrem toho boli deti často kruté, predovšetkým k nemanželským osirelým potomkom neobľúbených a chudobných šľachticov.

„Prepáčte, vaše lordstvo!“

Dvere sa rozleteli. Dnu vbehla neznáma mladá žena a za ňou sa náhlil previnilý lokaj. Bola od hlavy po päty oblečená v neforemných šatách z čiernej keprovej látky a na hlave mala rovnako prišerný čierny čepiec.

„To nie je môj dezert,“ poznamenal gróf mimochodom.

„Bronwyn!“ Neznáma žena priskočila k Winnie a objala ju, až jej spadol čepiec. „Winnie, ty jedno neposlušné dievča! Všade som ťa hľadala!“

„Ahoj, slečna Emmie.“ Dievčatko sa radostne uškrnulo a objalo ju. „Gróf mi sľúbil jablkovú tortičku.“

„Smiem vám nejakú pomôcť, madam?“ Gróf vstal a uklonil sa. „Som Rosecroft, k vašim službám.“

„Dobrý deň, vaše lordstvo.“ Venovala mu nervózny úklon a obrátila sa k dieťaťu. „Winnie, nič sa ti nestalo?“

„Musela som sa okúpať.“ Pri tejto neprijemnej spomienke sa zamračila. „No potom som dostala kopu jedla. A nie som džentlmen.“

„Okúpala si sa?“ Žena od prekvapenia takmer onemela. „Vaše lordstvo, počula som správne?“

„Kúpala sa v levanduľovej pene,“ vysvetľoval gróf vážne. „Ako sa voláte, ak sa smiem spýtať?“

„Slečna Emmaline Farnumová,“ odvetila s prižmúrenými očami. „Ako ste ju dostali do vane?“

Odpovedal jej rovnakým pohľadom. „O tom sa môžeme porozprávať neskôr medzi štyrmi očami. Sľúbil som slečne Winnie dezert a nerád by som porušil dané slovo. Pridáte sa k nám?“

Významne pozrel na lokaja a ten zmizol za dverami. Winnie striedavo hľadela na oboch dospelých. V požičanej starej nočnej košeli vyzerala úplne nevinne. Zlaté kučery jej žiarili a na nohách mala priveľké vlnené ponožky.

„Rada prijmem vaše pozvanie,“ privolila slečna Farnumová. Gróf ju zdvorilo usadil a všimol si, že napriek ohyzdnému oblečeniu sa vôkol nej vznáša príjemný oblak citrónovo-mätovej vône, ktorá sa hodila k letnému večeru. Nevdojak zablúdil pohľadom na jej hladký krk. Očividne bola mladšia, ako spočiatku vyzerala.

„Slečna Winnie mi práve rozprávala o vašich mačkách,“ ozval sa a pozorne si ju prezeral. Krajčírky by z nej odpadli, ale čo iné sa dalo čakať v zapadnutom Yorkshire? Vyblednutá čierna sa blondínkam zvyčajne nehodila, a Emmaline Farnumová nebola výnimkou. „Majú veľmi zaujímavé mená.“

„Gany a Io?“ Zložila si rukavičky. O chvíľu zmizli zo stola, no Rosecroft si stihol všimnúť diery na pravom prstenníku. „Pôvodne boli štyri, ďalšie dve sa volali Europa a Kalisto.“

„Nieкто si tuším obľúbil astronómiu alebo mytológiu,“ podotkol, keď priniesli dezert. Jedna tortička mi bude musieť stačiť, pomyslel si. Druhú dostane Winnie a tretiu náš nepozvaný hosť. „Winnie, môžem ti pokrájať zákusok?“

Dievčatko sa práve načahovalo za dezertom. Nastalo ticho.

„Bronwyn?“ ozvala sa slečna Farnumová zdvorilo. „Jeho lordstvo sa ponúklo, že ti nakrája tú vynikajúcu tortičku.“

Dievčatko vzdychlo a prikývlo. „Áno, prosím.“ Ani na chvíľu neodtrhlo pohľad od grófových rúk, kým jej krájal koláč.

„Ďakujem.“

„Dobrá chuť, len daj pozor, aby ti nezabehlo, inak ťa budem musieť zavesiť hore nohami a zachraňovať ťa.“

Slečna Farnumová sa zatvárila vyčítavo, no upokojila sa, lebo Winnie si bez slova vzala vidličku a začala si odkrajať drobné kúsky.

„Vraj sme susedia, slečna.“

„Presne tak,“ odvetila žena, upierajúc pohľad na koláč.

„Mám vám tiež nakrájať dezert?“ Nadvihol obočie a ona zažmurkala. Vidiečanky boli zvláštne, najmä tie, ktoré pri dlho žili osamote. Slečna Farnumová bola mladučká, ale správala sa ako stará žena. Pôsobila opatrne, akoby každú chvíľu čakala nepríjemné prekvapenie.

„Ďakujem, vaše lordstvo, to nebude potrebné.“ Zamračila sa naňho. „Som vaša severná susedka, teda ak ste nový majiteľ Rosecroftu.“

„To som,“ odvetil s vedomím, že na vidieku sa správy šíria rýchlosťou blesku. „Keďže sídlo je veľmi zanedbané, pravdepodobne tu strávim veľa času, aspoň v blízkej budúcnosti.“ Napriek tomu sa nechystal zotrvať v Yorkshire cez zimu. Tento kraj mohli označovať za malebný a idylický, ale v údoliach odjakživa vládli kruté zasnežené zimy, a vidiečania neboli veľmi zaujímaví. York sa nemohol porovnávať s Londýnom, pokiaľ išlo o zábavu a príjemnú spoločnosť.

„Chystáte sa znova postaviť skleníky?“ Ochutnala zákusok.

„Naozaj neviem. Winnie, na to máš servítku.“ Dievčatko si utieralo ústa do rukáva. Nato zdvihlo plátenný obrúsok, akoby ho videlo prvý raz v živote.

„Božemôj,“ vydýchla slečna Farnumová prekvapene. So

zavretými očami vychutnávala kúsok tortičky. „Kde ste našli takého dobrého kuchára? Toto je najlepší dezert, aký som kedý jedla.“

„Lepší ako slivkový koláč starej mamy?“ chcela vedieť Winnie.

„Lepší. Musím z vášho kuchára vytiahnuť recept, vaše lordstvo.“

„Môžem vám ho napísať,“ ponúkol sa a dojedol vlastnú porciu. „Nie je zložitý, ak sa vám vydarí cesto.“

„Takže vám mám veriť, že poznáte recept na jablkové tortičky?“ Mladá žena sa naňho usmiala a jemu sa posledný hlt zasekol v hrdle. Napriek príšerným čiernym šatám a vlasom spleteným do nevýrazného uzla, napriek úplnému nedostatku akýchkoľvek ženských ozdôb ho svojím úsmevom očarila. Všimol si ušľachtilú krivku jej plných pier, sivomodré oči a pekné črty tváre.

Nebola klasická krásavica, mala priveľký nos, no jej tvári dodával iskru. Výrazné nemecké črty by nikto neoznačil ako pôvabné, ale čarovný úsmev ich celkom rozžiaril, takže vyzerala láskavo, podmanivo a nebezpečne žensky.

„Najprv treba ošúpať jablko a vykrojiť jadrovník,“ začal odriekať gróf. „Ďalej potrebujete štvrtinu cesta na koláč pripraveného s maslom, nie s tukom, dva razy preosiatu bielu múku, štipku škorice, muškátového orieška, klinčekov a soli. Mám pokračovať?“

„Vy ten recept naozaj poznáte,“ žasla so slabým úsmevom. „Pôsobivé.“

„Viem aj narátať do desať, ak ma neprerušujú. Winnie, nemusíš tu sedieť a počúvať moje vychvaľovanie. Nechceš si ísť ľahnúť?“

Uprene sa naňho zahľadela. „Môžem tu spať?“

„Pravdaže, si tu vítaná. Koniec koncov, si grófka z Helmsley.“

„A kam si mám ľahnúť? V stajniach je horúco, aspoň v sene. V hájiku pri rieke je chladnejšie, ale chodievajú tam kravy, a určite by som sa zašpinila.“

„Dieťa moje, budeš spať v posteli s čistými obliečkami a vankúšmi a so šálkou mäťového čaju na nočnom stolíku.“ Preboha, vari sa o to dievča doteraz nik nestaral?

„Budem sa musieť znova okúpať?“ Dievča si ho pozorne premeriavalo a on vedel, že čaká na chvíľu, keď jej začne klamať.

„Až sa zase zašpiníš, no v lete býva teplo a často potrebujeme očistu.“

Winnie sa zatvárala obozretne. „Akú očistu?“

„Bublinsky.“ Gróf pokynul lokajovi. „Zavolajte tú slúžku, ktorá nám pomohla pri kúpaní, nech odvedie slečnu Winnie do postele. Teraz chvíľku počúvaj. Ak chceš odísť od stola, musíš sa hostiteľa spýtať, či ťa ospravedlní.“

„Vy ste môj hostiteľ?“

„Áno, mám tú česť.“

„Ospravedlníte ma?“

„Výborne. Pravdaže, môžeš ísť. Nezabudni slečne Farnumovej popriať dobrú noc. Určite sa o teba bála.“

„Dobrá, slečna Emmie.“ Winnie zoskočila zo stoličky, pribehla k žene a tuho ju objala okolo krku. Rovnaké objatie venovala grófovi. „Dobrá, Rosecroft!“ Prijala lokajovu ruku a vycupkala von. Saint Just mal voľné pole a mohol sa venovať svojej návštevníčke.

„Slečna Farnumová, smiem vás pozvať do knižnice na šálku čaju alebo ovocnú šťavu?“

„Ďakujem, stačil mi dezert,“ odvetila. Uvedomila si, že po odchode dieťaťa ich už nečaká príjemný susedský rozhovor. „Chcela by som vám iba položiť pár otázok, potom sa poberiem, ale ráno prídem po Winnie, a ďakujem vám za ten lahodný...“

Gróf sa k nej postavil a čakal, kým vstane. Keď zmĺkla, ponúkol jej rameno.

„Predsa len vás ešte chvíľu zdržím.“ Vzal ju za ruku. „Viete, ste moja prvá návšteva, a doposiaľ som netušil, že v Yorkshire je zvykom vrátiť sa susedovi len tak do domu a bez vysvetlenia ho vyrušiť pri večeri.“

Keď nenáhľivo prechádzali po chodbách spustnutého sídla, Emmie Farnumová si pripomínala, že opitý a zlomyseľný gróf z Helmsley ju nikdy neprinútil ustúpiť. Určite sa to nepodarí ani triezvemu a mrazivo zdvorilému grófovi z Rosecroftu. Život ju naučil správne odhadovať ľudský charakter, najmä pokiaľ išlo o mužov, keďže boli spravidla plytkí a malicherní. Necelých desať minút v grófovej spoločnosti ju presvedčilo, že má do činenia s neúprimným človekom.

Možno nie úmyselne, ale jednoznačne neúprimným.

Na prvý pohľad vyzeral ako elegantný aristokrat, ktorý sa rozhodol preleňovať letné horúčavy na vidieku. Hoci mal oblečenú len vestu a košeľu, vyžarovalo z neho bohatstvo, urodzený pôvod a záhaľka – od čipkovaného goliera cez zelený drahokam, čo žmurkal spomedzi záhybov jeho viazaníky, až po pečatný prsteň na ľavej ruke.

Jeho bezchybné vyjadrovanie a neochvejná zdvorilosť svedčili o drahých školách, dôležitých známostiach a vyberanej výchove. Slová sa však v jeho rukách menili na drobné dýky, ktorými svojho protivníka prišpendlil, kamkoľvek sa mu zachcelo.

Klamal aj telom, ktoré krásili vkusne skombinované šaty ušité na mieru a žiarivo čisté čizmy.

Navyše bol šarmantný, so svojou rozstrapatenou hrivou pridlhých čiernych vlasov, hlbokými zelenými očami, strhujúcou výškou a vojenským držaním tela. Nikto by ho nenazval krásavcom, na to mal príliš ostré črty, ale jeho mierne zakrivenému nosu nechýbala mužnosť, zdvihnutá brada naznačovala aroganciu a obočie dodávalo celej tvári dramatický výraz. Výzorom by si bezpochyby získal každú ženu.

Pod kvalitným odevom sa pri každom pohybe presúvala hora svalov. Ruky, ktoré Emmie pridržovali kreslo, boli štíhle, opálené a nedbalo elegantné, no zároveň aj tvrdé, a ona vedela, že s rovnakou ľahkosťou, s akou krájal jablkové torčiky, by jej dokázal zlomiť väzy. Obliekal sa ako džentlmen,

dokonca sa tak správal i vyjadroval, ale ona sa nedala obalamutiť.

Gróf z Rosecroftu bol barbar.

Jedna vec ju však miatla – barbari si predsa nezvykli všímať únavu malých detí, nenapadlo im nakrájať dievčatkám dezert, nepoužívali prehováranie, šarm a dobré rady, keď mohli plieniť, rabovať a ničiť.

Takže gróf bol inteligentný a prefikáný barbar.

V drevom obloženej pracovni mu dovolila usadiť ju na zelenú brokátovú pohovku. „Vaše lordstvo, môžem vám položiť pár otázok?“

„Nie, nemôžete,“ odvetil a ako pravý barbar si bez jej dovolenia sadol do kresla oproti pohovke. „Otázky budem klásť ja, keďže to vy ste bez pozvania vtrhli do môjho domu.“

„Ospravedlňujem sa, že som vás vyrušila pri jedle,“ vyhrkla v snahe byť pokorná. „Bála som sa o dieťa.“

„To som pochopil. Dáte si čaj, slečna Farnumová?“ Poslal preč lokaja, ktorý priniesol elegantný čajový servis a položil ho na nízky stolík medzi nimi.

„Áno, rada,“ prikývla automaticky, hoci jeho zdržovanie ju podráždilo. „Nalejem aj vám?“

„Netreba, nalejem nám obom. Rád si čaj pripravujem sám, inak sa zvyčajne vôbec nedá piť.“

„Chápem. V tom prípade si prosím smotanu a dve kocky cukru.“ Podal jej šálku a keď sa jej dotkol prstov, pocítila slabúcky záchvev.

„Ďakujem, vaše lordstvo.“ Barbari vždy vedeli ľudí zaujať, o tejto trestuhodnej skutočnosti sa presvedčila už dávno.

Gróf si pripravil čaj a opatrne si odpil. „Ste s Winnie rodina?“

„Dalo by sa povedať, že som jej sesternica, hoci ľudia o tom nevedia, a tak by to aj malo ostať.“

„Nechcete, aby vás verejnosť spájala s grófovým pankhar-
tom?“ spýtal sa, pomaly si miešajúc čaj.

„Nie, lenže Bronwyn o našom príbuzenstve nevie, a chcem jej to povedať sama.“

„Ako to?“ Pozorne si ju premeriaval ponad okraj šálky.

„Keď mi zomrela matka, moja teta sa ma láskavo ujala,“ začala vysvetľovať, i keď nemala v pláne rozprávať mu tento príbeh. „Vzala ma k sebe ešte pred Bronwyniným narodením. Starý gróf sa o tom dozvedel a po čase ma poslal do školy v Škótsku.“

„Takže vás sem priviedla teta a starý gróf vás v záchvate dobročinnosti poslal do Škótska.“

„Presne tak. Teta sa potom stala milenkou mladého grófa. Jeho starý otec ma poslal preč, aby ma pred ním uchránil.“

„Winnie je teda Helmsleyho nemanželské dieťa? Vaša teta musela byť veľmi mladá.“

„Bola o desať rokov staršia ako Helmsley, ale očividne mu to vyhovovalo, keďže o matku prišiel už v detstve.“

„Poznali ste ho?“

„Áno. Keď starý gróf ochorel, pracovala som v Škótsku ako vychovávateľka. Poslali po mňa, aby som sa oňho mohla starať. Jeho lordstvo si však všimlo, že sa mi dostáva neželanej pozornosti, tak ma presťahovali na inú usadlosť.“

„A čo ste tam robili?“ Gróf jej dolial čaj. Nezvyčajne civilizované gesto, keď vzala do úvahy, že sa vypytuje na jej súkromné záležitosti.

„Živím sa sama, odkedy som sa vrátila do Yorkshiru,“ vysvetlila mu s potláčanou pýchou. „Gróf mi poradil, aby som viac nebývala u tety, takže Winnie netuší, že sme príbuzné. Neviem, či si to Helmsley uvedomil.“

„Uvedomoval si vôbec, že má dcéru?“

„Sotva. Teta sa o Winnie starala veľmi dobre a len zriedkavo ju nechala tráviť čas s otcom. Helmsley mal odjakživa záľubu v pochybnej spoločnosti, najmä jeden z jeho priateľov venoval deťom až priveľa pozornosti. Po tetinej smrti sa teda Winnie dostala do nepríjemnej situácie.“

„A teraz už býva u vás?“

„Áno, konečne.“ Po druhý raz sa naňho usmiala, ale oči sa jej zaliali slzami, tak sa odvrátila, aby skryla svoje zahanbenie.

„Ženy,“ zamrmľal gróf. Vybral vreckovku a podal jej ju.

„Ospravedľňujem sa.“ Emmie sa pokúsila o úsmev, no ponúkanú vreckovku prijala. „Bolo veľmi ťažké sledovať, ako sa o Winnie po tetinej smrti nik nezaujímal.“

„Vy sa o ňu očividne zaujímate.“ Zamračil sa na ňu. „Napriek tomu treba zvážiť, aký na ňu máte vplyv. Dúfam, že sa neživíte podobným spôsobom ako vaša teta?“

„Celkom určite sa neživím tak, ako tu mimoriadne hrubo naznačujete.“ V okamihu vstala a snažila sa mu vrátiť vlhkú vreckovku. „Zarábam si na seba poctivo a nemienim znášať vaše urážky.“

„Nechajte si ju.“ Slabučko sa na ňu usmial. „Mám ich celú kopu. A prijmite, prosím, moje ospravedľnenie, slečna Farnumová. Chcem vás len trochu spoznať, to je všetko.“

„Prečo by vás malo zaujímať, ako sa žívím?“ Opäť si sadla, no upierala zrak na vreckovku a skladala ju na čoraz menšie kúsky; nechcela opätovať jeho prenikavý pohľad.

„Mám na starosti slečnu Winnie, a keďže ste jej priateľka, potrebujem sa o vás čosi dozvedieť.“

„Čo sa týka Bronwyn... musíme sa nejako dohodnúť.“ Žena vstala a začala sa prechádzať po miestnosti.

„Musíme?“

„Sme rodina,“ vyhlásila. „Je moja jediná príbuzná,“ dodala tichučko. „Určite chápete, že by mala byť v mojej opatere.“

„Tak prečo nebola?“ Popíjal čaj s nadvihnutým obočím. Keby mal chvost, určite by ním mával ako lenivé mača, pomyslela si.

„Čo tým chcete povedať?“ Zastala a pustila sa upratovať poličku s knihami.

„Prečo nebola s vami, vo vašej opatere? Keď som ju našiel na fontáne, bola špinavá, unavená a celý deň nič nejedla.“

„Nemohla som ju dohoniť.“ Emmie sa mračila na knihy.

„Prosím?“ Jeho hlas sa ozval priamo za ňou, ale ani náhodou mu nemienila spraviť radosť a dať najavo, ako ju vyľakal.